

TỦ SÁCH Tuổi
Thần Tiên

HÀ MI

Mái ấm mới của Hạt Dẻ

Minh họa: LÊ QUỲNH

(Dành cho lứa tuổi 6+)

© Nguyễn Thị Cẩm Hà

Xuất bản theo Hợp đồng sáng tác và chuyển nhượng bản quyền
giữa Tác giả và Nhà xuất bản Kim Đồng, 2025.

Bản quyền hình ảnh bìa, minh họa thuộc về Nhà xuất bản Kim Đồng, 2025.

Trình bày bìa: **Kim Điệp**

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHƯƠNG 1

Những cái cây biến mất

Từ trên cao, mặt trời hắt cái nóng thảng Tu xuống nhân gian.

Hàng cây ven đường rậm rì vô số vòm lá xanh mượt đan xen vào nhau, tạo thành những tán ô che nắng cho con đường phía dưới. Xe cộ vẫn thông thả nối đuôi nhau dưới bóng râm mát của những cây cổ thụ. Còn ở tít ngoài xa kia, nơi mặt đường không có bóng cây che, nắng hắt lên rát cả mặt khiến người và xe thi nhau tăng tốc như chạy trốn.

Kể cả tụi mèo ưa sưởi nắng bên hiên cũng không thể chịu nổi thời tiết khắc nghiệt như thế này. Chúng nấp sau tấm rèm cửa sổ, cuộn tròn đánh giấc khoan khoái trong căn phòng mát mẻ.

Căn phòng đó có ô cửa sổ nơi ba con mèo ngồi ngắm thế giới bên ngoài. Qua ô kính trong suốt, con phố dài hiện ra. Một thế giới yên bình, trong lành, xanh mát. Chỉ cần ngước đầu nhìn qua cửa sổ là thấy ngay tán lá xanh rì rào.

Thỉnh thoảng, vài chú chim sẻ từ đâu bay đến, đậu trên cành cây hoặc riu rít chụm đầu tán gẫu trên sợi dây điện chằng ngang. Những lúc ấy, Nhọ Nồi và hai con mèo bạn nó lại nháo nhác như thể đàn kiến bị chọc ủa ra khỏi tổ.

Chị mèo có bộ lông trắng như tuyết đang nằm trong cái ổ êm ái của mình, lập tức nhóng cái cổ dài ngoằng về hướng cửa sổ.

Con mèo mướp vàng bên cạnh cũng háng hót chả kém, nhưng không ai biết nó nhìn gì vì hai con mắt nó lé lác hai hướng ngược nhau, hướng bên phải có ngôi nhà màu xanh còn hướng bên trái có lũ chim sẻ đang dàn hàng trên dây điện.

Còn con mèo Tuxedo có tên Nhọ Nồi vì sở hữu cái đốm đen trên mũi, khi ấy, cảm thấy máu trong

người nó chảy rần rật như lúc nó chạy trên nóc nhà rượt mấy con bồ câu hàng xóm.

* * *

Hôm đó dù nắng khiếp, Nhọ Nồi vẫn chuồn ra phố khám phá thế giới. Sau khi đi quá khu vực có hàng cây xanh rủ bóng ven đường, nó tiến đến nơi chẳng có lấy một bóng cây.

Đó là bãi đất trống mênh mông người ta chuẩn bị xây những căn nhà phố san sát. Công trường rộng lớn với đoàn xe ủi đất chạy lảng xảng, cần cẩu đu đưa trên cao khiến mèo ta thấy chóng cả mặt. Bốn chân nó phồng rộp vì phải bước đi trên mặt đất nóng như chảo rang lạc, chưa kể suýt nữa nó bị con quái vật Máy Xúc Đất Khổng Lồ nuốt vào cái họng to tướng.

Thấy nơi này chẳng có gì thú vị, Nhọ Nồi quyết định trở về căn hộ bé xíu nơi nó sống cùng hai bạn mèo khác và cậu chủ luôn bận bịu vẽ các ngôi nhà trên giấy.

Khi Nhọ Nồi trở về nhà thì đã muộn. Nom bộ dạng nó bẩn thỉu, lông lem nhem và toàn thân mèo bốc mùi sau cả ngày phơi nắng ngoài đường.

“Cậu chui ra từ cái xó nào thế, Nhọ Nồi?”

Mèo Tuyết ngược đôi mắt hai màu lam và lục về phía hành lang, nơi Nhọ Nồi thỉnh thoảng xuất hiện.

“Bọn tớ suýt không nhận ra cậu nữa, trông cậu đen thui như mèo châu Phi ấy.” Chị mèo trắng than phiền.

“Thì trước giờ tớ vốn là mèo đen đốm trắng mà.” Nhọ Nồi trả lời.

“Thêm nữa,” nó nhấn mạnh, “nói cho chính xác thì tớ đây là mèo Tuxedo khoác áo vét đen sơ mi trắng.” Nó nhấn nhá từng âm “Tu”, “xe”, “do” đầy tự hào.

“Ừ...” Con mèo mướp vàng mắt lác hít hà cái đuôi của Nhọ Nồi. “Lông cậu đâu chỉ đen sì, nó còn khét lẹt y như mùi cá khô ấy.”

“Ừm.” Nhọ Nồi thú nhận. “Tớ phơi nắng cả ngày hôm nay ở nơi kinh khủng lắm, có cả tá những con quái vật há mồm, xúc hàng tảng đất đá luôn.” Nhọ Nồi kể lể.

“Eo ơi, còn có những con khủng long khổng lồ cánh tay dài ơi là dài, chúng có thể nhắc bổng một con voi châu Phi nặng cả tấn đấy.” Nhọ Nồi thao thao câu chuyện tưởng tượng của nó.

“Ui kinh thế.” Tuyết và Lé meo meo liên hồi.

“Chỗ đó còn nóng điên lên được.”

Nhọ Nồi hồi nhớ lại vài chi tiết thực tế. Đúng là chân nó đã sưng phồng lên như cái đệm hơi. Nó nói:

“Lần sau đi du lịch, tớ sẽ sắm giày thể thao để tha hồ leo trèo, không sợ bị bong chân.”

“Công nhận cậu có nhiều chuyện hay ho sau mỗi chuyến phiêu lưu thật đấy.” Tuyết và Lé ngoắc đuôi vào nhau tỏ vẻ tán phục.

“Nhưng với tớ,” Tuyết dịu dàng chớp đôi mi, “đi đâu thì đi, rốt cuộc nhà mình mới là nơi tớ thấy an toàn nhất. Ở nhà, tớ có thể ăn ngủ thoải mái và nằm ườn trên bậu cửa sổ ngắm cái cây yêu thích của tớ.”

Cái cây mà chị mèo Tuyết nói chính là cây bằng lăng tím mọc ở giữa phố. Mùa hè đến, bằng lăng nở rộ một góc trời, hoa bông bênh tựa những đám mây tím.

* * *

Nhưng bỗng một ngày nọ, khi tụi mèo đến bên cửa sổ sưởi nắng thì cây bằng lăng tím đã biến mất.

“Thế là thế nào?” Tuyết bàng hoàng kêu meo meo. “Cái cây của tớ đâu rồi, tớ không còn thấy nó nữa.”

Cả ba con mèo không tin vào mắt mình. Cây bằng lăng bông bênh mây tím ngày nào giờ chỉ còn là khoảng không. Mướp Lé dụi mắt tới hai lần để chắc chắn nó không vừa lác vừa quáng gà. Còn Nhọ Nồi sưng sốt đến mức không thốt nên lời. Tuyết đau lòng vì không thấy cái cây của nó nữa. Nó đi lang thang khắp nơi trong phòng, meo meo những tiếng thảm thiết đến nỗi cậu chủ phải đến bên cửa sổ để xem chuyện gì xảy ra.

Và cũng hết như ba con mèo, cậu ngăn người nhìn về phía khoảng trống phía trước, miệng lẩm bẩm ra chiều thất vọng.

“Họ lại chặt cây nữa rồi, thế là mất toi khoảng không gian tuyệt đẹp giúp mình thư giãn mỗi khi làm việc.”

Nói rồi cậu buông tiếng thở dài tiếc nuối, trong khi lũ mèo túm tụm bên cửa sổ gần như chết lặng.

Không chỉ riêng cây bằng lăng tím, tất cả các cây xanh khác trên phố đều đã biến mất, như thể chúng tự bốc hơi khỏi thế giới này vậy!

